

המלחמה

זה כָּכֵר היא אותנו חונקת
כסער תלוי באויר.
השמש עודנה דולקת,
האפק משחיר ומשחיר.

לָרַגַע חֲשַׁבְנוּ: הִנֵּה!
לָרַגַע דָּמִינוּ: — כֶּעֶת!
הנה בחשרת ענגיה
הבריקה סרביבו ביית.

כָּל איש בנשימה נעדרת,
הרחיב נחירים — קָאוּ —
לרעם תותחי המחפרת,
לריח גיחות הגו — —

הנה הם יבאו —
אף שקט — —

הבריק הבנק ועקר.
השמש עודנה דולקת,
המלך גרצח ונקבר.

ואנו — בנחת-בנחת —
נושמים לרוחה ואומרים:
— לשוא הקפיאנו הפחד,
הכל... עצבים ארוכים!

ואנו יודעים בנו פנימה
כי טעם הפחד אחר —
כי אם הסופה לא הקדימה,
אפשר פי גם לא תאחר.

ואין מעיזות העינים
לפנות ולהביט לאחור,
לראות מה גדל שם בינתיים
ענן האסון השחור.